

WILLY BOSSCHEM: HET TOPJE VAN DE IJSBERG

Wie omtrent het pikurale oeuvre van Willy Bosschem praat of schrijft of zelfs alleen maar nadenkt, ziet wellicht nog steeds zijn «smoke art» voor ogen, dat wil zeggen zijn schilderijen waarbij het basisgegeven rook was die tegen een vooraf daartoe klaargemaakte plaat was neergeslagen. In die rook werd dan met de hand of met een stift of met een penseel wat zwart weggehaald, zodat grijs te voorschijn kwam of iets dat tussen licht en donker was te situeren zodat de huid verscheen als iets heel tengers of als een schaduwhoek van geheimenissen en nauwelijks verscholen beloften. Indien men bij een benaderen van zijn creativiteit echter alleen oog zou hebben voor zijn schilderijen dan zou men een erg onvolledig beeld van de kunstenaar schetsen.

Indien hij niet in Oostende was blijven hangen, dan zou hij stellig een grotere bedrijvigheid op het gebied van de keramiek en wat daarbij komt aan de dag hebben gelegd. Maar uiteindelijk heeft hij, na enig talmen, gekozen voor Oostende en het Casino Kursaal waar hij aanvankelijk verantwoordelijke was voor alles wat te maken had met het opslaan van stands, decoraties naar aanleiding van gebeurtenissen zoals het Bal du Rat mort en het eindejaarsrevelion. Enige tijd later werd hij public relations officer zodat hij naast het ontwerpen van affiches, folders, CKO-bulletins, het organiseren van tentoonstellingen, onderhandelingen allerhande ook nog de tussenpersoon werd tussen pers en de directie van het Kursaal.

Inmiddels etst hij, tekent hij, ontwerpt hij talloze affiches, creëert hij een aantal postzegels en staat hij bestendig op de branding want journalisten zijn soms kieskeurig en bijzonder nieuwsgierig terwijl anderzijds hij niet ophoudt ideeën te spuien die sommigen hem (zonder dank vanzelfsprekend) ontvreemden of ontfutselen. Dit om te zeggen dat wanneer men een tentoonstelling van zijn doeken, pastellen, etsen en/of tekeningen ziet men slechts een topje van de ijsberg gewaarwordt.

Na enige tijd bezit Willy Bosschem op het vlak van het rookschilderen een grote technische ervaring. Maar het probleem van de kleur stelt zich en hoewel sommige specialisten zich over het fenomeen buigen, toch slaagt men er niet in kleurige rook te ontwerpen. De rook kan kleurig zijn maar hij blijft zich hardnekkig zwart op de plaat neerzetten. Met acryl worden kleuren bijgeplaatst, eerste kleine toetsen als referentiepunten, als vlaggetjes in een vlakke die vrouwelijk lichaam is of het al even

grote raadsel van een kat. Dat zijn de twee basisonderwerpen. Men kan allicht op zoek gaan naar gelijkenissen en tegenstellingen en naarmate men met de heerlijke dieren die katten vertrouwd is, zal men het hebben over hun trouw of over hun ontrouw, over hun fier verschijnen of hun onverschillig zijn. Feit is dat zowel het vrouwelijk lichaam als de gestalte van een kat voor vele kunstenaars een uitdaging is. Wie talent bezit kan aan de hand van die twee temata heerlijke lijnen trekken, contrasten creëren, het misterie van donkere en licht met vingers van vertederend betasten.

In de tentoonstelling die omstreeks Pasen start in Poseidon Art Center, Kustlaan 317 in Knokke-Zoute en eveneens in deze die tijdens de tweede helft van de maand mei loopt in de Oostendse galerij De Peperbusse kan men vergewissen van de zwier waarmee hij katten tekent en schetst. Dat verraadt al heel wat over zijn mogelijkheden.

Zijn mogelijkheden? Die lijken wel onbegrensd. Op een bepaald ogenblik zet hij zich aan het schetsen en zie even later kan hij een gehele galerij vullen met taferelen en personages (daaronder versta ik dames en katten) die in een wirwar van geraffineerde trekken op het papierstaan afgedrukt. Wij herinneren ons bijvoorbeeld heel goed een tentoonstelling die hij plande in galerij Maeyaert. Het was voor iedereen een complete verrassing. Natuurlijk kon men meteen de poot van Willy Bosschem herkennen, maar tot hiertoe had hij zelden blij gegeven van zo'n ver-

fijnd, gevoelig en warm kleurgebruik, hierbij denk ik bijvoorbeeld aan de naakte witte huid van enkele van zijn vrouwelijke personages.

U raadt het al. De rookschilderijen hebben hem in staat gesteld te goochelen met de vele schakeringen grijs en wit en donker en met de ontmoeting tussen het eerder donkere en plotse flitsen van licht. Zijn doeken of beter gezegd wellicht schilderijen doorbraken bestendig alle bestaande normen van omkadering en van koloriet. Hij konstrueerde, herhaalde een zelfde personage zodat het leek te verdwijnen of als met een zoomlens plots te naderen, bouwde als een echte konstruktief zijn tematiek in een strenge structuur.

Zonder het eigenlijk bewust te wensen inkarneerde Willy Bosschem sinds jaren al enkele fundamentele verzuchtingen van de aktuele kunstenaar vooral dan op het vlak van de «support» en van het zich bevrijden van de thematiek en het uitgebeelde onderwerp uit een aantal konventies. Dat geldt evenzeer op het gebied van de materialen (rook en het occasionele inschakelen van objecten) als op dat van de structuur. Iemand zoals Willy Bosschem staat echter niet stil. Tijdens de komende maanden zullen wij kunnen kennis maken met zijn laatste evolutie die dit keer of dit keer opnieuw zal te maken hebben met het verfgebruik. In sommige van zijn meest recente werken zal men zien hoe de verf zonder rook dit keer het ritme weergeeft, hoe in een enkel vlak (opnieuw) de diversiteit van ritmes die vóór het heden gesitueerd kunnen worden en ook erna, worden gevat in een veelheid van tinten, in een enkele beweging met wat daarrond gebeurt.

H.B.

